

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/121/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011862
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Sládok
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2116011862.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Sládka a sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti odsúdenému A. C., nar. XX.XX.XXXX, v konaní o povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 28.03.2017, sp. zn. 34Nt/256/2016, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22.06.2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. C., nar. XX.XX.XXXX, sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh na povolenie obnovy konania odsúdeného A. C., trvale bytom B. K. X, T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Dňa 17.10.2016 podal odsúdený A. C. návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 30T/171/2007. V návrhu na povolenie obnovy konania ako aj v jeho doplneniach odsúdený poukazoval na skutočnosť súdu skôr neznámu a to uznesenie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Nt/96/2014 zo dňa 14.10.2015, ktorým mu súd podľa § 470 ods. 1 Tr. por. s použitím § 92 ods.1 písm. b) Tr. zák. zahladil odsúdenie na základe rozsudku Okresného súdu Trnava pod sp. zn.4T/577/1987 pre trestný čin podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb., teda sa na neho hľadí ako by nebol odsúdený, preto sa podľa jeho názoru na neho nevzťahuje § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktorý súd použil pri ukladaní trestu rozsudkom Krajského súdu Trnava, sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.4.2010. Uvedenú skutočnosť považuje za novú skutočnosť, súdu skôr neznámu, ktorá odôvodňuje povolenie obnovy konania, pretože splnenie podmienok na takéto zahľadzenie odsúdenia existovalo už v čase pred odsúdením rozsudkom Krajského súdu v Trnave v konaní pod sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.04.2010.

Skutočnosti, ktoré odsúdený uviedol ako dôvod obnovy konania, však okresný súd nepovažoval za dôkazy ani skutočnosti nové, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti, ktoré sa týkajú zmeny právneho stavu resp. zmeny hmotnoprávných predpisov. Keďže v danom prípade nebol splnený žiaden z dôvodov na povolenie obnovy konania uvedený v § 394 Trestného poriadku, okresný súd postupom podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného zamietol.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že účelom inštitútu obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných súdnych a iných rozhodnutí za podmienky, že príčiny týchto nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Za nový dôkaz možno považovať dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní.

Správne okresný súd poukázal, že už krajský súd v Trnave sa v odôvodnení svojho rozsudku k výroku o treste veľmi podrobne vyjadril k použitiu § 47 ods.2 Tr. zákona keď uviedol, že podľa § 437 ods. 5 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 ustanovenie § 47 ods. 2 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ak osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Toto ustanovenie Trestného zákona účinného od 01.01.2006 vyriešilo vzťah ustanovenia § 43 ods. 1 predchádzajúceho Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 vzhľadom na to, že do Trestného zákona účinného od 01.01.2006 bola prebratá tzv. zásada „trikrát a dost“. Trestné činy uvedené v § 43 ods. 1 predchádzajúceho trestného zákona a v § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 nie sú totiž úplne totožné či už z hľadiska obsahu, názvu, ako aj paragrafového označenia. Toto ustanovenie však umožňuje použiť § 47 ods. 2 tohto zákona aj v prípade predchádzajúceho potrestania za trestný čin uvedený § 43 ods. 1 predchádzajúceho zákona, za podmienky, že trestný čin, za ktorý je páchatel odsudzovaný podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006, je spáchaný po nadobudnutí účinnosti Trestného zákona účinného od 01.01.2006. Použitie ustanovenia § 43 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vo vzťahu k trestným činom spáchaným pred 01.09.2003 vyriešilo ustanovenie § 229a ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Vzhľadom na to, že v priebehu konania na krajskom súde sa zmenilo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 novelou č. 576/2009 Z.z. podľa ktorého trest odňatia slobody na doživotie je možné uložiť len v prípade, ak sú splnené podmienky ustanovenia § 47 ods. 1 Trestného zákona to znamená, že musí ísť o trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že: a) uloženie takéhoto trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti; b) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 (dvadsaťpäť) rokov, čo nie je v danom prípade splnené. Podľa novely Trestného zákona č. 576/2009 Z.z. účinnéj od 01.01.2010 možno v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 uložiť pri použití zásady „trikrát a dost“, trest odňatia slobody na doživotie ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1/; inak je potrebné uložiť trest odňatia slobody na 25 (dvadsaťpäť) rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takémuto páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod 20 (dvadsať) rokov. Vzhľadom na túto zmenu Trestného zákona súd pri ukladaní trestu obžalovanému v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona vychádzal z podmienky, že možno uložiť obžalovanému aj trest odňatia slobody na 20 (dvadsať) rokov a preto rozhodol v zmysle výrokovvej časti. Odsúdený podal následne proti tomu rozsudku Krajského súdu v Trnave dovolanie s poukazom na nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku s použitím § 47 ods. 2 Tr. zákona, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 1 Tdo/46/2010 podľa § 382 písm c) Tr. por. dovolanie odsúdeného zamietol osvojujú si právne závery okresného ako i krajského súdu. Okresný súd správne uviedol, že Okresný súd v konaní v konaní pod sp. zn. 30T/171/2007 a následne i Krajský súd v Trnave v konaní pod sp. zn. 3To/3/2009 pri ukladaní trestu nemohol predpokladať a teda ani prihliadať, že právoplatne uložený trest bude niekedy v budúcnosti podliehať zahľadaniu. Účinky zahľadania odsúdenia však nastávajú do budúcnosti (ex nunc) a teda je vylúčené ich v súčasnosti považovať za skutočnosť alebo dôkaz súdu skôr neznámu, tak, ako to vyžaduje § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Samotné zahľadanie odsúdenia predstavuje skutočnosť, na ktorú nemohol konajúci súd pri ukladaní trestu v predmetnom konaní prihliadnuť, nakoľko v čase ukladania trestu takáto skutočnosť objektívne neexistovala. V konkrétnom prípade totiž išlo o zmenu hmotnoprávneho práva (resp. naplnenie zákonných podmienok pre takýto postup) , ktorá však nastala až po vyhlásení pôvodného rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto konania o povolení obnovy konania. Na túto zmenu nie je možné prihliadať, pretože spôsobilosť nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo neskôr treba vždy posudzovať podľa právneho stavu existujúceho v čase vydania pôvodného rozhodnutia (ex tunc).

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam okresný súd správne dospel k záveru, že rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/171/2007 zo dňa 11.12.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.04.2010 bol v čase jeho vyhlásenia zákonný a dôvodný skutkovými aj právnymi okolnosťami a na neskoršie rozhodnutie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Nt/96/2014 zo dňa 14.10.2015 o zahladiení odsúdenia nie je možné prihliadať ako na novú skutočnosť v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a preto návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci zamietol.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote, ihneď po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí z č. I. 24 spisu, zahlásil odsúdený ako aj jeho obhajca sťažnosť, ktorú bližšie odôvodnil.

V sťažnosti odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že trest uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Trnave v konaní pod sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.04.2010 mu bol uložený nezákonne, pretože súd pri ukladaní trestu použil zásadu „tri krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, avšak jeho trest z roku 1987 bol v tom čase už zahladiteľný, čo mal súd skúmať. Splnenie podmienok na takéto zahladenie odsúdenia existovalo už v čase pred odsúdením rozsudkom Krajského súdu v Trnave v konaní pod sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.04.2010. Preto považuje takéto rozhodnutie za rozhodnutie súdu v rozpore so zákonom a dôvod na povolenie obnovy konania.

Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán na podklade riadne a včas podanej sťažnosti odsúdeným preskúmal podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokovej časti napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že podaná sťažnosť odsúdeným nie je dôvodná.

Z obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/171/2007 zo dňa 11.12.2008 bol A. C., nar. XX.XX.XXXX, odsúdený pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. za použitia § 47 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Na odvolanie odsúdeného bol rozsudkom Krajského súdu Trnava, sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.4.2010 vyššie citovaný rozsudok zmenený vo výroku o treste a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov. Krajský súd v Trnave sa v odôvodnení svojho rozsudku k výroku o treste veľmi podrobne vyjadril, a to najmä k použitiu § 47 ods. 2 Tr. zákona keď uviedol, že podľa § 437 ods. 5 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 ustanovenie § 47 ods. 2 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ak osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Toto ustanovenie Trestného zákona účinného od 01.01.2006 vyriešilo vzťah ustanovenia § 43 ods. 1 predchádzajúceho Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 vzhľadom na to, že do Trestného zákona účinného od 01.01.2006 bola prebratá tzv. zásada „trikrát a dost“. Trestné činy uvedené v § 43 ods. 1 predchádzajúceho trestného zákona a v § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 nie sú totiž úplne totožné či už z hľadiska obsahu, názvu, ako aj paragrafového označenia. Toto ustanovenie však umožňuje použiť § 47 ods. 2 tohto zákona aj v prípade predchádzajúceho potrestania za trestný čin uvedený v § 43 ods. 1 predchádzajúceho zákona, za podmienky, že trestný čin, za ktorý je páchatel odsudzovaný podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006, je spáchaný po nadobudnutí účinnosti Trestného zákona účinného od 01.01.2006. Použitie ustanovenia § 43 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vo vzťahu k trestným činom spáchaným pred 01.09.2003 vyriešilo ustanovenie § 229a ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Vzhľadom na to, že v priebehu konania na krajskom súde sa zmenilo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 novelou č. 576/2009 Z.z. podľa ktorého trest odňatia slobody na doživotie je možné uložiť len v prípade, ak sú splnené podmienky ustanovenia § 47 ods. 1 Trestného zákona to znamená, že musí ísť o trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že: a) uloženie takéhoto trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti; b) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 (dvadsaťpäť) rokov, čo nie je v danom prípade splnené. Podľa novely Trestného zákona č. 576/2009 Z.z. účinnnej od 01.01.2010 možno v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 uložiť pri použití zásady „trikrát a dost“, trest odňatia slobody na doživotie ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1; inak je potrebné uložiť trest odňatia slobody na 25 (dvadsaťpäť) rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takémuto páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod 20 (dvadsať) rokov. Vzhľadom na túto zmenu Trestného zákona súd pri ukladaní trestu obžalovanému v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona vychádzal z podmienky, že možno uložiť obžalovanému aj trest odňatia slobody na 20 (dvadsať) rokov a preto rozhodol v zmysle výrokovej časti. Odsúdený podal následne proti tomu rozsudku Krajského súdu v Trnave dovolanie s poukazom na nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku s použitím § 47 ods. 2 Tr. zákona, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 1 Tdo/46/2010 podľa § 382 písm c) Tr. por. dovolanie odsúdeného zamietol osvojujúci si právne závery okresného ako i krajského súdu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi

odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods.2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

V prvom rade krajský súd ako súd nadriadený konštatuje, že okresný súd po obdržaní návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania postupoval striktne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, procesne bezchybným spôsobom na verejnom zasadnutí vypočul argumenty odsúdeného, obhajcu, ako aj prokurátora a dospel k správne mu záveru, že u odsúdeného nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania.

Krajský súd poukazuje na to, že okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky relevantné právne skutočnosti a tiež svoje právne úvahy, na základe ktorých dospel k nevyhnutnosti o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

Zo spisového materiálu mal krajský súd preukázané, že okresný súd sa podrobným spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania, a to najmä ku skutočnosti, že podľa odsúdeného nastala skutočnosť súdu skôr neznáma, ktorá odôvodňuje iné rozhodnutie vo veci, pričom touto skutočnosťou je podľa názoru odsúdeného uznesenie Okresného súdu Trnava č.k. 4Nt/96/2014-60 zo dňa 14.10.2015, ktorým bolo odsúdenému zahladené odsúdenie vykonané rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 4T/577/1987 zo dňa 24.09.1987, pričom toto zahladienie odsúdenia má odôvodniť, že odsúdenému bol ukladaný trest odňatia slobody nezákonne, keďže v čase rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/3/2009 zo dňa 13.04.2010 už boli splnené podmienky pre toto zahladienie a preto súd pri ukladaní trestu nemal použiť zásadu „tri krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona.

V konaní o povolenie obnovy konania súd skúma, či v návrhu na povolenie obnovy konania sú uvedené skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré v čase rozhodovania neboli konajúcim súdom známe a či nové skutočnosti a dôkazy v konaní o povolenie obnovy nemôžu odôvodniť iné rozhodnutie. Skutočnosť týkajúca sa samotného zahladienia odsúdeného, na ktorú nemohol konajúci súd pri ukladaní trestu v konaní prihliadnuť, nakoľko v čase ukladaní trestu táto skutočnosť objektívne neexistovala, však neodôvodňuje povolenie obnovy konania, nakoľko táto skutočnosť sa týka zmeny hmotnoprávneho práva, ktorá však nastala až po vyhlásení pôvodného rozhodnutia, preto ani návrh odsúdeného A. C. nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Toto konanie sa v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové skôr neznáme. Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy sú skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozsudku, môžu odôvodniť iné rozhodnutie než aké bolo urobené v pôvodnom konaní. Povinnosťou súdu v konaní o povolenie obnovy konania je teda skúmať správnosť právoplatného rozsudku súdu v tom rozsahu, či nové skutočnosti, alebo dôkazy sú také závažné, že odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v pôvodnom konaní. Za takéto skutočnosti však nemožno považovať zmeny hmotnoprávnych predpisov.

Ak by súd pripustil ako dôvod na povolenie obnovy konania i dôvod uvedený odsúdeným, t. j. prihliadal by na zmenu hmotnoprávnych predpisov a na výklad odsúdeného na materiálne poňatie spravodlivosti, uvedené by viedlo k tomu, že by odsúdený (ako aj ostatní odsúdení) využívali takýto postup a účelovo by predlžovali trestné konania, s cieľom, aby boli ich predchádzajúce tresty zahladené a súd na ne nemohol pri ukladaní trestu prihliadať a tým odsudzovať páchatel'ov trestných činov podľa ustanovení trestného zákona, ktoré stanovujú podmienky pre použitie vyššej trestnej sadzby, čo by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu.

Krajský súd sa vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam stotožňuje s odôvodnením I. stupňového rozhodnutia a konštatuje, že dôvody, ktoré uviedol odsúdený v konaní o obnove konania ako skutočnosti, ktoré by mohli naplniť potrebné dôvody na povolenie obnovy konania nie sú takými skutočnosťami, na

základe ktorých by bolo možné rozhodnúť, že sa povolí vo veci obnova konania, preto sťažnostný súd, sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písmeno c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.